

-
3. *Huber, V. L., Neale, M. A. (1987) Effects of self and competitor goals on performance in an interdependent bargaining task. Journal of Applied Psychology, 72, 197-203.*
 4. *Kanter, R. M. (1994) Collaborative Advantage: Successful Partnerships Manage the Relationship, Not Just the Deal. Harvard Business Review, 72, 96-108.*

Брайловский И.А.

ПОТЕНЦИАЛЬНЫЕ ВЫГОДЫ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА

В статье рассматриваются потенциальные выгоды, которые может получить общество, используя государственно-частное партнерство (ГЧП). По мнению автора статьи, использование преимуществ государственной и частной форм собственности не просто суммируется, а создает дополнительный позитивный эффект, за счет которого и возникают преимущества такого вида сотрудничества.

Ключевые слова: государственно-частное партнерство (ГЧП), выгоды, взаимодействие, преимущество.

Brailovsky I.

POTENTIAL BENEFITS OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP

The article considers the potential benefits that society can get by using a public-private partnership (PPP). According to the author, the advantages of state and private ownership are not a simple addition but are able to create additional positive effect owing to this advantageous type of cooperation.

Keywords: public-private partnership (PPP), benefits, interaction, effect.

УДК 33.338

Горошко К.О.

СТАН ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті розглянута загальна характеристика інвестиційної діяльності України. Проаналізовано сучасний стан інвестиційного ринку, проблеми та перспективи їх вирішення.

Ключові слова: інвестиційна діяльність, прямі іноземні інвестиції, інвестор, інвестиційний ринок, інвестиційний клімат, інвестиційні показники.

Постановка проблеми. Сучасний розвиток економіки України нерозривно пов'язаний з інвестиційними процесами, які є рушійною силою інтеграції економіки у світове господарство за рахунок оновлення основних фондів, переведення капіталів, передачі технологій, інновацій та управлінського досвіду. Залучати, використовувати чи обмежувати інвестиції керівництво кожної країни визначає суб'єктивно відповідно до своїх соціально-економічних та національних особливостей. Проблема інвестування є актуальною в більшості країн світу, тож Україна не є винятком.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми інвестування України висвітлено в працях багатьох вітчизняних вчених-економістів, таких як: Л.М. Борщ, А.П. Гайдуцький, Б.В. Губський, А.П. Дука, Т.В. Майорова, А.А. Пересада та інші.

Метою статті є висвітлення основних аспектів інвестиційної діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу: Оздоровлення та розвиток сучасної економіки України неможливий без активізації інвестиційної діяльності, пошуку та залучення надійних інвесторів, які б розміщували свої інвестиції на довгострокові терміни, забезпечуючи цим

стабільний розвиток важливих ланок господарства. Україна має всі шанси для залучення інвестиційних ресурсів та використання їх на користь економіки, тому що потенціал української економіки має досить «широкі горизонти» для свого розвитку.

Але варто зазначити, що за останній час Україна так і не позбулася повністю структурних деформацій і значно відстає від розвинутих країн за багатьма факторами продуктивності виробництва та рівнем добробуту населення. Важливим є той факт, що такі галузі господарства як промисловість, агросектор, в першу чергу потребують залучення капіталу для подальшого розвитку. Ще однією важливою проблемою української економіки є висока енергоємність промисловості, цей фактор значно впливає на конкурентоздатність і собівартість виробленої продукції. Промисловим підприємствам потрібно залучати інвестиції ще й для модернізації вже існуючих потужностей, адже саме після модернізації підприємство стає більш стійким до фінансових коливань.

Сучасний розвиток інвестиційної діяльності в Україні не в найкращому становищі. Макроекономічні показники України залишаються на периферії світових інвестиційних потоків, що значно підсилюється недостатнім рівнем інвестиційних ресурсів, а також ускладнюється кризовими явищами у світовій економіці[3].

Основними причинами зниження активності інвестиційної діяльності в Україні є:

- несприятливий інвестиційний клімат;
- недосконала законодавча база;
- неналежна підготовка інвестиційних проектів та програм та їх недовірливість;
- нерозвиненість інвестиційних інструментів та інвестиційного ринку.

Основа інвестиційної діяльності будь-якої держави визначають за обсягом прямих іноземних інвестицій та за інвестиціями в основний капітал. Аналізуючи показники інвестиційної діяльності (згідно з інформацією Державної служби статистики України) за період 2008-2012 рр. (рис. 1), варто зазначити, що в Україні спостерігається збільшення темпів зростання прямих іноземних інвестицій, воно не значне, але стабільне[1].

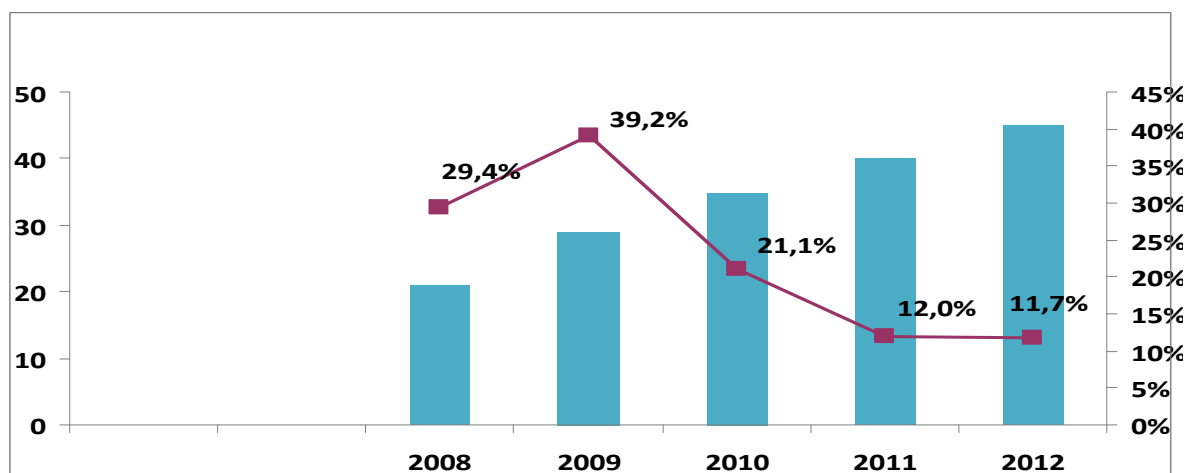

Рис.1. Обсяг прямих інвестицій в Україну 2008-2012рр.

Прямі іноземні інвестиції повинні підсилювати міжнародну інвестиційну позицію України та запобігати зростанню зовнішнього боргу, але, зіставивши дані, стає зрозуміло, що чиста інвестиційна позиція ще не досягла позитивної позначки.

Галузева структура інвестицій в основний капітал не є оптимальною: інвестиції в промисловість не становлять навіть половини обсягів всіх інвестицій (38%), тоді як вартість основних фондів є домінуючою, а сільське господарство, маючи надзвичайно великий потенціал, інвестується взагалі незначною мірою (6%). Ступінь зносу основних фондів за всіма видами економічної діяльності в Україні станом на 2012 рік становив 64,7 %. Варто зазначити, що ступінь зносу в транспортній та в енергетичній галузях становить відповідно

84,3% та 80%, що свідчить про майже повну зношеність. Така критичність показників зносу основних фондів має безпосереднє відношення до незадовільного обсягу інвестицій у реальний сектор. Кількість залучених інвестицій саме в основний капітал за період 2008-2012рр. має значну амплітуду коливань, але слід зазначити що показник 2012 року має позитивну тенденцію до збільшення (38,7%), але ще не досягнув докризового періоду – 2008 рік (50,4%).

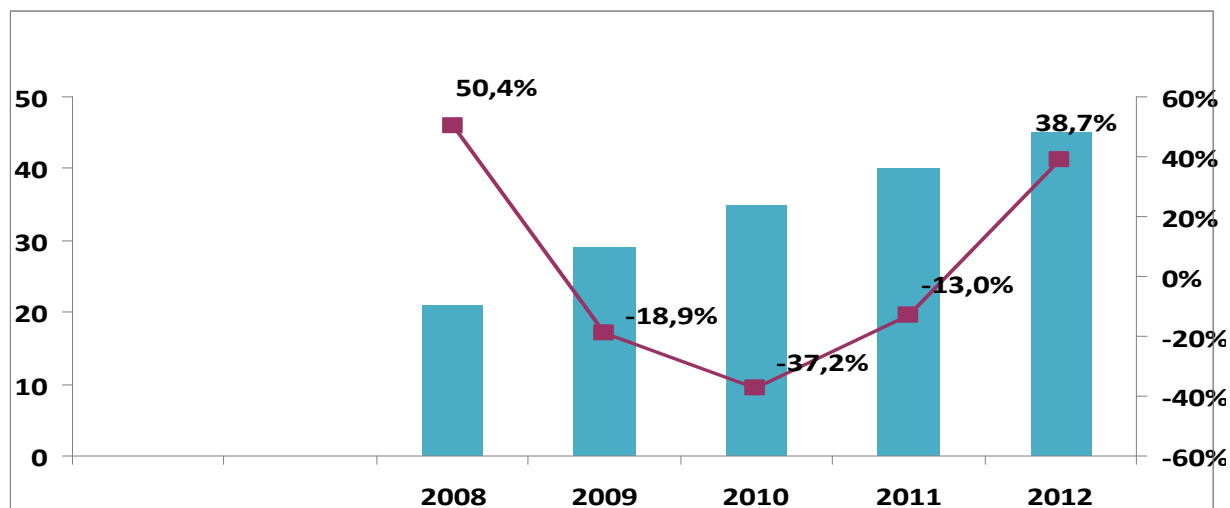

Рис. 2. Обсяг залучених інвестицій в основний капітал 2008-2012рр.

Структура та динаміка інвестицій в основний капітал за джерелами фінансування показує, що:

- основними джерелами інвестування були й залишаються власні кошти підприємств та установ, що становлять 63,3% від загального обсягу інвестицій у капітал[2];
- спостерігається стрімке падіння банківського кредитування з 20,7% у 2009 році до 14,1% у 2012 році[2];
- у структурі іноземного інвестування переважають інвестування у фінансовий, а не в реальний сектор економіки; кошти іноземних інвесторів у основний капітал за період 2009-2012 рр. стрімко скоротились, відповідно становили 3,9% та 1,4% [2];
- сільське господарство майже взагалі не є сферою інтересів іноземних інвесторів, кошти в нього не вкладаються більше ніж на 3 роки[2].

Якщо визначити місце України за міжнародними економічними показниками, то згідно з даними Європейського банку реконструкції та розвитку кумулятивний показник «обсяг прямих іноземних інвестицій» на душу населення в Україні станом на початок 2010 року склав 1000 дол. США, тоді як у Казахстані – 3 706 дол. США, Польщі – 3 155 дол. США, Румунії – 2 350 дол. США. Місце України в міжнародних бізнесових рейтингах можна проаналізувати згідно з даними підготовленими Всесвітнім банком і Міжнародною фінансовою корпорацією. Отже, Україна має 152 місце з 183 у загальному рейтингу інвестиційних показників, втративши 3 позиції за останні 3 роки. За якістю інституцій, інфраструктури, макроекономічних показників та економічної стабільності Україна знаходиться на 82 місці із 134. Індекс корупції залишається стабільно високим та продовжує зростати, у 2012 році Україна перебувала на 118 місці, зараз знаходиться на 146 позиції з 180. За ступенем свободи економіки України, а саме торгової, фінансової, грошово-кредитної, інвестиційної, згідно з індексом Heritage Foundation Україна перебуває на 169 місці із 179, що є найнижчим показником країн Східної Європи. Серед лідерів у даному загальному рейтингу Всесвітнього банку – Сінгапур, Нова Зеландія, Гонконг та США. Попереду України стоїть Гондурас – 141 місце, Словаччина посіла 42 місце, Білорусія – 58, Польща – 72, Російська Федерація – 120. Україна займає критично низькі позиції майже за

всіма показниками, поступаючись країнам, рівень розвитку яких значно нижчий за рівень розвитку нашої держави[2].

Перспективою для України має стати проект Програми економічних реформ України на 2010-2014 роки, розроблений Комітетом з економічних реформ при Президентові України – «Концепція Державної цільової програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки». Україна не вперше вирішує проблему низької інвестиційної активності програмним методом, але слід зазначити, що ця державна програма має всі шанси для активізації інвесторів, як вітчизняних, так і зарубіжних, які у свою чергу можуть спрямувати інвестиційні потоки на модернізацію економіки та забезпечити сталий економічний розвиток, що є головною метою даної державної концепції. «Концепція державної цільової програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки» є системою заходів, спрямованих на оптимізацію державних видатків та підвищення ефективності їх використання. Дана концептуальна програма також націлена на створення сприятливих умов для залучення приватних інвестицій у реальний сектор економіки. Варто зазначити, що однією з головних стратегій даної програми є саме регіональний розвиток інвестиційної діяльності, що в комплексі мають стати головною концепцією інвестиційного розвитку України в цілому.

Доцільно зробити висновок, що для економічного та соціального зростання потрібен стабільний розвиток інвестицій в Україну. Держава повинна активно сприяти розвитку інвестиційної діяльності, а саме:

- дотримуватися активної позиції щодо залучення інвестицій[2];
- підтримувати на державному рівні програми та проекти зарубіжних та вітчизняних інвесторів [2];
- створювати сприятливий інвестиційний клімат [2];
- забезпечувати прозорість, «партнерські» відносини між державою та інвестором [2];
- розвивати інвестиційний ринок та сприяти його інтеграції у світовий простір [2].

На мою думку, тільки чіткий контроль та активна державна позиція можуть правильно реалізувати програму інвестиційного розвитку задля сталого економічного розвитку, поліпшення бізнес-клімату та залучення інвестицій. Я також притримуюсь тої думки, що держава повинна вибирати пріоритетні галузі економіки для більш інтенсивного інвестування, тобто ті галузі, які мають значний потенціал і які характерні саме для України (промисловість, сільське господарство). Комплексне використання всіх цих факторів може забезпечити ефективність інвестиційної діяльності України в майбутньому.

ЛІТЕРАТУРА

1. Статистична інформація [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua> - офіційний сайт Державного комітету статистики України.
2. Статистична інформація [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.in.ukrproject.gov.ua> – офіційний сайт Державного України з інвестицій та розвитку.
3. Козаченко Г.В., Антіпов О.М., Ляшенко О.М., Дібніс Г.І. Управління інвестиціями на підприємстві. – К.: Лібра, 2004. – 368 с.
4. Пересада А.А. Управління інвестиційним процесом. – К.: Лібра, 2002. – 472 с.

Горошко Е.А.

СОСТОЯНИЕ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В УКРАИНЕ

В статье рассмотрена общая характеристика инвестиционной деятельности в Украине. Рассмотрено нынешнее состояние инвестиционного рынка, проблемы и перспективы их решений.

Ключевые слова: *инвестиционная деятельность, прямые иностранные инвестиции, инвестор, инвестиционный рынок, инвестиционный климат, инвестиционные показатели.*

Goroshko K.

PRESENT INVESTMENT ACTIVITIES IN UKRAINE

The article deals with the general description of the investment activities in Ukraine. The review of the current state of the investment market alongside the problems and prospects of their solution is proposed.

Keywords: *investment activity, foreign-direct investment, investment market, investment climate, investment performance.*

УДК 336.148

Євтушевська О.А.

**ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ ЗА КОШТАМИ СПЕЦІАЛЬНОГО ФОНДУ
КОШТОРИСУ ПІДПРИЄМСТВ ВОДНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ**

У статті розглянуто сучасний стан та основні проблеми організації фінансового контролю за формуванням і використанням коштів спеціального фонду кошторису підприємств водного транспорту.

Ключові слова: спеціальний фонд, економія, кошторис, контроль.

Постановка проблеми. Проблеми формування, раціонального й ефективного використання коштів спеціального фонду кошторису установ за всіх часів були актуальними для всіх установ та організацій бюджетної сфери. Розроблення системи заходів щодо суворої економії державних коштів бюджетних установ передбачає впровадження діючої системи ефективного контролю за видатками коштів спеціального фонду кошторису бюджетними установами, в тому числі підприємствами водного транспорту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання контролю є об'єктом постійної уваги вітчизняних і зарубіжних науковців. Вивченням питання контролю займалися такі відомі науковці як: І.В. Басанцова, М.Т. Білухи, Т.М. Боголіба, В.Д. Базилевича, В.О. Шевчука, І.Я. Чугунова, М.Г. Чумаченка, О.Д. Василика, М.М. Голованя, І.К. Дрозд, В.Ф. Журка, М.М. Каленського, Є.В. Калюги, Л.А. Костирко, В.М. Федосова, О.О. Терещенка, Н.І. Рубан, В.М. Мельника, В.І. Кравченка, Л.А. Костирко, ряд питань залишаються актуальними для дослідження і на сьогодні.

Мета статті. Метою статті є дослідити основні проблеми при плануванні, формуванні та використанні коштів спеціального фонду кошторису підприємств водного транспорту України.

Виклад основного матеріалу. Підприємства водного транспорту в Україні здебільшого є державними підприємствами, які засновані на державній власності та входять до сфери управління Міністерства інфраструктури України.

Діяльність державних підприємств водного транспорту здійснюється на основі змішаного фінансування: частина коштів на покриття видатків вищевказаних підприємств надходить у вигляді асигнувань з державного бюджету (загальний фонд бюджету) та інша частина – за рахунок власних надходжень, основним з яких є надходження від портових зборів, плати за послуги буксирів, надходжень від навантажувально-розвантажувальних робіт, орендної плати.

Бюджетний кодекс України, який прийнято 08.07.2010 року, визнаний першим законодавчим актом, який встановив засади створення гармонійної системи державного контролю за використанням коштів бюджетними установами, проте не став розв'язкою всіх